

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/169/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715213610
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5715213610.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874, proti žalovaným: 1/ Y. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. A. H. XXXX/XX, XXX XX H., 2/ C. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. H. XXXX/XX, XXX XX H., žalovaní obidvaja zastúpení Mgr. PhDr. Zuzanou Tománkovou Mikovou, PhD., MPH, advokátkou, so sídlom, Y. XXX, XXX XX L., o zaplatenie sumy 784,92 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 7C/401/2015-293 zo dňa 07. mája 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 7C/401/2015-293 zo dňa 07. mája 2019 p
o t v r d z u j e .
Žalobca má voči žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odvolací súd n a r i a d ť u j e súdu prvej inštancie opravu napadnutého rozsudku v jeho záhlaví, a to tak, že správne označenie žalobcu v ňom znie:

Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 784,92 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň priznal žalobcovi voči žalovaným nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100 %, s tým, že o výške trov konania rozhodne súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa svojou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 784,92 Eur, ktorá predstavuje plnenie poskytnuté žalobcom poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti - Univerzitnej nemocnici v Martine za poskytnutie zdravotnej starostlivosti maloletému J. R., nar. XX.XX.XXXX, v súvislosti s úrazom, ktorý dieťa utrpelo dňa 29.09.2012. Jednalo sa úraz hornej končatiny, zachytenie, zmliaždenie medzi predmetmi, podchladenie a povrchové poranenie zápästia. Uvedené zranenia dieťa utrpelo pri hre na dvore, pričom vopchalo ruku do rúry, kde sa mu ruka vzpriečila. Dieťa ležalo na zemi cca 30 minút, kým sa jeho ruku nepodarilo vytriahnuť. Maloleté dieťa bolo v čase úrazu poistencom žalobcu. Žalobca si svoj nárok voči žalovaným ako rodičom maloletého dieťaťa uplatnil v zmysle ust. § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z., keďže podľa jeho názoru k ublíženiu na zdraví došlo v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretej osoby, t.j. žalovaných. Zavinenie žalovaných žalobca videl aj v porušení

ust. § 415 Občianskeho zákonníka. Žalovaní nezaplatili žalobcovi žalovanú istinu, napriek tomu, že boli na toto plnenie žalobcom vyzvaní. Žalobca navrhol, aby súd vo veci vydal platobný rozkaz.

3. Okresný súd Martin dňa 28.10.2015 vydal platobný rozkaz, ktorým žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. Proti tomuto rozhodnutiu podali včas a vecne odôvodnený odpor žalovaní, čím došlo k zrušeniu platobného rozkazu. Uviedli, že z ich strany nedošlo k zavinenému protiprávnemu konaniu. Podľa ich názoru dohľad nad maloletým dieťaťom vykonávali s dostatočnou starostlivosťou. Žalobca teda nepreukázal ich protiprávne konanie, ani neuviedol, v čom spočíva. Zároveň v odpore spochybnili i výšku vymáhaných nákladov.

4. Rozsudkom č.k. 7C/401/2015-77 zo dňa 13.03.2017 prvoinštančný súd rozhodol v merite veci tak, že žalobu žalobcu zamietol. Na základe vykonaného dokazovania dospel totiž k záveru, že zo strany žalobcu nebolo preukázané zavinené protiprávne konanie žalovaných v zmysle ustanovenia § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z. a starostlivosť v zmysle § 28 ods. 1 písm. a) Zákona o rodine nemožno posudzovať absolútne, ale s ohľadom na konkrétny prípad. V posudzovanom prípade

sa však nedalo predpokladať správanie dieťaťa, teda držanie kotúča z flexy v rúre a to aj po tom, ako ho dieťa nevedelo vytiahnuť. Vzhľadom na okolnosti prípadu a to starostlivosť, dohľad žalovaných nad dieťaťom a správanie sa dieťaťa sa súdu javilo ako nelogické vyhodnotiť správanie rodičov dieťaťa, teda žalovaných ako zanedbanie starostlivosti a náležitého dohľadu rodičov vo vzťahu k dieťaťu. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas odvolanie, na základe ktorého odvolací súd uznesením sp. zn. 6Co/204/2017 zo dňa 25.10.2017 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo svojom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že ustanovenie § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v platnom znení (ďalej aj zákon č. 577/2004 Z. z.) upravuje osobitne regresný nárok zdravotnej poisťovne na náhradu nákladov, vynaložených zdravotnou poisťovňou na zdravotnú starostlivosť ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca zdravotnej poisťovne došlo v dôsledku zavineného protiprávného konania tretej osoby. Nejedná sa o nárok na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka, ale o nárok na náhradu vynaložených nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť zdravotnej poisťovne, ktorú teda upravuje špeciálny predpis. Pri úvahe o tom, či osoby dohľadom povinné nezanedbali náležitý dohľad je nutné vziať ohľad aj na niektoré okolnosti, týkajúce sa osoby, podliehajúcej dohľadu, napríklad vek, povahové vlastnosti a celkové správanie maloletého dieťaťa. Hoci súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní túto judikatúru citoval, opomenul zároveň pri ňom zohľadniť práve vek, povahové vlastnosti a celkové správanie maloletého dieťaťa v čase úrazu. Zo spisového materiálu vyplynulo, že maloletý J. mal v čase úrazu 15 mesiacov. Je notoricky známou skutočnosťou, že najväčšou hrozbou pre dieťa v tomto období sú úrazy. Je preto prvoradou povinnosťou rodičov im predchádzať. Medzi najčastejšie úrazy v tomto období veku dieťaťa sú popáleniny, obareniny, pády z výšky, použitie liekov a podobne.

V súdenom prípade preto medzi základné pravidlá bezpečnosti patrilo, aby boli na dvore zabezpečené diery (otvory), ktoré vznikli po odpílení plota. Stačí totiž len chvíľa nepozornosti a dieťa dokáže prejsť veľmi rýchlo aj dlhšie vzdialenosti. V tomto veku nemôže byť dieťa nechané bez dozoru ani na chvíľu. Ako však vyplývalo zo spisového materiálu v súdnej veci rodičia túto starostlivosť jednoznačne zanedbali. Ak v dôsledku zanedbaného dohľadu rodičov (ktoré je aj výsledkom porušenia všeobecnej preventívnej povinnosti, upravenej ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka) došlo k úrazu maloletého dieťaťa, ktoré navyše od narodenia slabšie prospieva, je nepochybné, že v danom prípade príčinou úrazu maloletého dieťaťa bolo nebezpečné prostredie a nevhodné správanie rodičov, ktorí opomenuli vykonávať nad svojím synom účinný dozor a vytvárať mu bezpečné prostredie na hru. Ak teda žalovaný túto svoju povinnosť zanedbali, svojím nedbanlivostným správaním (t.j. ponechaním dieťaťa v nebezpečnom prostredí), vytvorili podmienky, ktoré mali za následok poškodenie zdravia maloletého v dôsledku čoho nesú zodpovednosť za poškodenie jeho zdravia. Pretože prvoinštančný súd sa vzhľadom k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci (neexistencia splnenia predpokladov v zmysle § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z.) nezaoberal dôležitými dôkazmi o vedenom konaní bolo potrebné, aby tieto vyhodnotil pri svojom novom rozhodnutí po zrušení meritórneho rozhodnutia a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Na základe dokazovania vykonaného pred prvým meritórnym rozhodnutím zo dňa 13.03.2017, ako aj po jeho doplnení po zrušení predmetného rozhodnutia krajským súdom, mal okresný súd preukázané, že maloleté dieťa žalovaných J. R., nar. XX.XX.XXXX pri hre na dvore svojich rodičov dňa 29.09.2012 strčilo ruku do rúry odrezaného stĺpika oplotenia s tým, že v ruke držalo kotúč z karbobrúsky. Pretože dieťa zostalo ležať s rukou v tejto rúre, bola zavolaná rýchla zdravotná záchraná služba. Podľa vyjadrenia žalovaných najprv prišli hasiči, následne zdravotná služba, pretože dieťa ležalo na zemi cca

30 minút. Zdravotnou záchrannou pomocou bolo dieťa odvezené do Univerzitetnej nemocnice v Martine, kde bolo hospitalizované a bola mu poskytovaná zdravotná starostlivosť. Voda z odrezanej rúry mala byť hasičmi odčerpaná a po príchode rýchlej zdravotnej pomoci už dieťa ruku uvoľnilo samo. O úraze dieťaťa sa žalobca dozvedel z oznámenia poskytovateľa zdravotnej starostlivosti Univerzitetnej nemocnice v Martine s tvrdením, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti je povinný podať oznámenie, ak k poškodeniu zdravia poistenca príde okrem iného aj zavineným protiprávnym konaním tretej osoby. Žalobca predložil do spisu záznamy zo zdravotnej dokumentácie maloletého dieťaťa s tým, že rozsah poskytnutia zdravotnej starostlivosti bol podrobený prešetreniu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Martin, ktorý predmetný prípad prešetril a potvrdil dôvodnosť hospitalizácie maloletého J. v súvislosti so zranením zo dňa 29.09.2012. Žalobca si svoj nárok uplatnil v súlade s ust. § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z., z ktorého mu vyplýva právo na náhradu vynaložených nákladov zdravotnej starostlivosti za svojho poistenca, okrem iného aj v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretej osoby. Žalobca ďalej poukázal na zákonné ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka, týkajúce sa všeobecnej prevenčnej povinnosti. Okresnému súdu bola zo strany žalobcu predložená zmluva č. 62NFAL000112 uzatvorená medzi žalobcom a Univerzitnou nemocnicou v Martine o poskytovaní a úhrade zdravotnej starostlivosti, lekárenskej starostlivosti a služieb, súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti zo dňa 10.07.2012, vo vzťahu ku ktorej zo strany žalovaných neboli prednášané žiadne návrhy na vykonanie dokazovania ani tvrdené skutočnosti, okrem trvania hospitalizácie maloletého dieťaťa. V konaní sa nepotvrdila argumentácia žalovaných o tom, že maloletý J. bol síce hospitalizovaný od 29.09.2012, ale jeho hospitalizácia netrvala 24 hodín a preto žalobca nemôže uplatňovať nárok, súvisiaci s hospitalizáciou maloletého. Z listinných dôkazov predložených v konaní Univerzitnou nemocnicou v Martine vyplynulo, že maloletý bol hospitalizovaný dňa 29.09.2012 o 16,53 hod. a hospitalizácia bol ukončená dňa 30.09.2012 o 17,15 hod. Pokiaľ žalovaní tvrdili, že k ukončeniu hospitalizácie maloletého došlo dňa 30.09.2012 o 12,31 hod., jednalo sa o údaj z prepúšťacej správy týkajúci sa matky maloletého, ktorá bola prijatá ako osoba sprevádzajúca maloletého dňa 29.09.2012 o 17,23 hod.. Žalovaní a svedok stará matka maloletého síce v konaní tvrdili, že maloletý bol prepustený okolo obeda, uvedená skutočnosť však v konaní iným spôsobom preukázaná nebola. Už v čase, kedy dieťa bolo prepustené, rodičia dostávali prepúšťaciu správu, resp. bezprostredne po prepustení a údaj o prepustení maloletého im musel byť v danej dobe známy, pričom ho nijakým spôsobom nenamietali. V rámci dokazovania bol oboznámený aj obsah odborného vyjadrenia PhDr. F. R. zo dňa 10.01.2019, zameranom na posúdenie miesta hry dieťaťa, hodnotenia hry dieťaťa a správanie rodičov vo vzťahu k dieťaťu pri jeho hre. Predložené odborné vyjadrenie bolo súdom prvej inštancie vyhodnotené ako listinný dôkaz, ktorý preukazoval možnosť využitia hračiek aj z predmetov, ktoré sú v danom čase pre dieťa momentálne dostupné a rozvíjajú jeho osobnosť. PhDr. R. sa vyjadrovala len k otázke funkcií hračiek, resp. predmetov, ktoré mohli byť hračkami pre maloleté dieťa - predmety, s ktorými sa dieťa hralo v čase úrazu, nevidela ako nebezpečné. Z jej odborného vyjadrenia však nebolo možné vyvodiť záver, ktorý by zásadným spôsobom zmenil už krajským súdom konštatovaný záver o zodpovednosti rodičov za poškodenie zdravia maloletého dieťaťa. Pokiaľ by sa aj dieťa hralo s kamienkami, železnou tyčou, brúsny kotúčom ako takým, najväčším problémom v prostredí, kde sa dieťa hralo, boli na zemi nezabezpečené časti odrezanej rúry plotu, kde dieťa nakoniec ruku vložilo a vznikol tak problém, keď odtiať ruku nevedelo uvoľniť, resp. držalo kotúč a ruku neuvoľnilo. Z fotografií, ktoré žalovaní pripojili do spisu, ktoré zachytávajú miesto, kde sa dieťa v danej dobe hralo, je nesporné, že odrezaných stĺpikov plotu sa nachádzalo na dvore viac. Je pravdepodobné, že pokiaľ by boli riadne zasypané, k vzniknutej situácii by vôbec nebolo došlo. Nespornou skutočnosťou bolo aj to, že uvedené predmety (kamene, železná tyč, brúsny kotúč) nespôsobili úraz dieťaťu, neboli príčinou úrazu dieťaťa, dôvod bol predovšetkým v tom, že dieťa vložilo ruku do odrezanej rúry zo stĺpika plotu, ktorá nebola ničím zabezpečená. Následne tam držalo ruku s brúsny kotúčom cca 30 minút. Následná hospitalizácia dieťaťa bola podľa vyjadrení ošetrojúcich lekárov Univerzitetnej nemocnice v Martine a jej dôvodnosť bola potvrdená revíznym lekárom aj Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. S prihliadnutím na zistený skutkový stav a v intenciách zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu konajúci súd dospel k záveru, že príčinou úrazu maloletého J. bolo nebezpečné prostredie a nevhodné správanie sa rodičov, ktorí opomenuli vykonávať nad maloletým účinný dozor a vytvárať mu bezpečné prostredie na hru. Rodičia (žalovaní) túto svoju povinnosť zanedbali a svojim nedbanlivostným správaním vytvorili podmienky, ktoré mali za následok poškodenie zdravia maloletého v dôsledku čoho nesú zodpovednosť za poškodenie jeho zdravia. Na základe uvedeného okresný súd dospel k záveru, že v konaní bol preukázaný právny základ nároku žalobcu uplatneného žalobou. Pri rozhodovaní o dôvodne uplatnenej výške nároku žalobcu v zmysle § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z.z. okresný súd vychádzal zo

zisteného stavu, keď Univerzitná nemocnica v Martine, kde bol maloletý J. hospitalizovaný, vyúčtovala žalobcovi, (s ktorým mala uzavretú zmluvu č.62NSAL000112 zo dňa 10.07.2012), náklady súvisiace so zdravotnou starostlivosťou poskytnutou maloletému. Dňa 09.06.2016 Univerzitná nemocnica v Martine vydala potvrdenie o úhrade zdravotnej starostlivosti poskytnutej v Univerzitnej nemocnici Martin J. R., nar. XX.XX.XXXX zo strany Všeobecnej zdravotnej poisťovne (žalobcovi) za úkony hospitalizácie od 29.09.2012 do 30.09.2012 v sume 752,00 Eur, výkonov SVLZ v sume 23,37 Eur, snímok v sume 0,74 Eur a prevozu RZP v sume 8,82 Eur, celkovo náklady v sume 784,93 Eur. Na preukázanie skutočnosti úhrady žalovanej sumy predložil žalobca likvidačný list faktúry pre Univerzitnú nemocnicu Martin s dátumom prijatia faktúry dňa 20.10.2012, dátumom účtovania dňa 31.10.2012, znejúca na celkovú úhradu v sume 3.207.977,82 Eur - jedná sa o úhradu za mesiac september 2012, ktorá bola nesporne uhradená Univerzitnej nemocnici Martin dňa 13.11.2012. Zo záveru šetrenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 23.04.2015 mal prvoinštančný súd preukázané, že na základe analýzy zdravotnej dokumentácie, vyjadrenia poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, ako aj stanoviska odborného konzultanta úradu v odbore pediatria bola hospitalizácia dieťaťa potrebná za účelom odsledovania stabilizácie jeho klinického stavu a tiež aj s prihliadnutím na vek dieťaťa (pätnásť mesiacov) s hmotnosťou 7 900 gramov so známkami dystrofizácie. Jednorazovým klinickým vyšetrením nebolo možné vylúčiť možné nežiaduce účinky uvedenej príhody. Jednalo sa o dieťa so zvýšeným rizikom vývoja traumatického šoku s podchladením, preto bola dvadsaťštyrihodinová hospitalizácia dieťaťa plne indikovaná. Zdravotná starostlivosť poskytnutá maloletému poskytovateľom zdravotnej starostlivosti Univerzitná nemocnica Martin v časovom dohliadanom období od 29.09.2012 do 30.09.2012 bola poskytnutá správne v súlade s § 4 ods.3 zákona č. 576/2004 Z.z..

6. Na základe uvedeného prvoinštančný súd dospel k záveru o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku v celom rozsahu, a preto zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne uhradiť žalobcovi sumu 784,92 Eur, ktorú žalobca uhradil za poskytnutú zdravotnú starostlivosť o maloletého.

7. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 255 ods.1 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej sporovej strane priznal voči žalovaným nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní, ktorí sa domáhali jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne.

9. Odvolatelia namietali postup okresného súdu, ktorý sa podľa ich názoru odklonil od ustálenej judikatúry v prejednávanej problematike a nerefletoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 313/2013. Nesúhlasili ani s postupom prvoinštančného súdu, ktorý nereagoval ani na ich námietku diskriminačného postupu žalobkyne vo vzťahu k žalovaným. Konajúci súd mal prihliadať na námietku diskriminácie a mal sa ňou zaoberať, prípadne, ak ju vyhodnotil ako nedôvodnú a navrhnuté dokazovanie považoval za nadbytočné, mal sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadriť, aká úvaha ho k takémuto záveru viedla. Uvedené procesné pochybenia súdu odvolatelia považujú z hľadiska ich závažnosti za pochybenia v takej miere, ktorá mala za následok, že zo strany konajúceho súdu došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k odsekom 3., 9. a 10. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolatelia uviedli, že žalobca neunesol bremeno dôkazu, keď nepreukázal, že skutočne (v akej výške a ktorý deň) uhradil poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti sumu zodpovedajúcu žalovanej čiastke. Prvoinštančný súd ani indikatívne nenaznačil, na základe čoho považoval platbu za identifikovanú, a z akých konkrétnych objektívnych údajov ustálil, že platba vo výške 784,92 Eur bola poukázaná poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti v období, ktoré uvádza žalobkyňa, a že sa jedná o výkony súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti synovi žalovaných. Tým, že si súd osvojil jednostranné, nepreukázané a tvrdením protistrany napadnuté tvrdenia žalobcu bez odôvodnenia svojho postupu, odňal žalovaným právo na spravodlivý proces. Podľa názoru odvolateľov konajúci súd pochybil aj tým, že nevykonal nimi navrhovaný dôkaz ohľadne rôznych údajov týkajúcich sa počtu hlásení o úraze a počtu následne uplatnených regresných nárokov vzťahujúcich sa na obdobie roku 2012 (alternatívne 2017). Okresný súd sa v konaní nezaoberal ani tým, že rodičom bolo posádkou výjazdovej lekárskej pomoci navrhnuté, aby bolo dieťa hospitalizované aspoň na pozorovanie, inak im môže byť účtovaný poplatok za neúčelný výjazd rýchlej zdravotnej pomoci. Žalovaní zotrvali na svojej argumentácii, že dieťa nejavilo zranenia alebo iné známky úrazu, ktoré by ako jediný dôvod boli príčinou jeho hospitalizácie, nakoľko ďalší dôvod, pre ktorý malo byť dieťa hospitalizované bola jeho hmotnosť, ktorá bola nižšia než je obvyklé na dieťa jeho veku. V nadväznosti na uvedené žalovaní nepovažovali za preukázaný kauzálny nexus, teda priamu príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením ich povinností a nutnosťou ústavnej liečby (hospitalizácie) maloletého J.. Pretože kauzálny nexus je nevyhnutnou podmienkou úspešnosti uplatnenia regresného nároku, jeho

absencia musí nutne viesť k zamietnutiu žaloby. Medzi ďalšie procesné pochybenia prvoinštančného súdu odvolatelia zaradili stav, keď sa v konaní domáhali, aby súd uložil žalobcovi predložiť do spisu listinu, ktorá upravuje postup poisťovne (prípadne poskytovateľa zdravotnej starostlivosti) pri výjazde rýchlej zdravotnej pomoci pri nedôvodnom výjazde, no okresný súd uvedenú povinnosť žalobcovi neuložil, ale ani neuviedol, prečo tak neurobil. Zároveň sa súd nijako nevysporiadal ani s tým, že nevyhovel písomnému návrhu žalovaných na vykonanie výsluchu štatutárneho zástupcu Univerzitetnej nemocnice Martin z dôvodu ozrejmenia skutočnosti, či poskytovateľ zdravotnej starostlivosti vykonal oznámenie smerom k orgánom činným v trestnom konaní o zanedbaní starostlivosti o dieťa zo strany zodpovedných osôb v zmysle zákona. Vo vecnej rovine žalovaní poukázali na jeden z predložených listinných dôkazov - záver šetrenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 23.04.2015, ktorý mohol konštatovať len tú skutočnosť, že zdravotná starostlivosť dieťaťu bola poskytnutá dôvodne a v súlade s ustanovením § 4 ods. 3 zákona č. 576/2005 Z.z., teda správne, no v žiadnom prípade nemohol konštatovať protiprávnosť konania žalovaných. Podľa názoru odvolateľov konajúci súd tiež nesprávne vyvodil aj skutkové zistenie o oprávnenosti úhrady, ktorá sa v predloženej listine nenachádza. Nesprávne skutkové závery vyvodil prvoinštančný súd aj z odborného stanoviska PhDr. F. R., pričom možno hovoriť o prekonaní názoru krajského súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení o tom, že kamene, železná rúra a kotúč z flexibrúsky nepatria ako hračky do rúk maloletého dieťaťa v jeho veku, aj na podklade uvedeného (nového) dôkazného prostriedku. Odvolatelia poukázali aj na svoju procesnú obranu, opomenutú okresným súdom pri jeho rozhodovaní, že uviaznutie ruky dieťaťa v rúre bolo vecou náhody, ktorú nebolo možné predvídať a túto nemožno spravodlivo od žiadnej osoby očakávať. Podľa názoru odvolateľov okresný súd tiež nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu v súvislosti s dĺžkou hospitalizácie maloletého dieťaťa. Zo zdravotnej dokumentácie predloženej v konaní nie je zrejmé, akým spôsobom zdravotnícke zariadenie po tvrdenom ukončení hospitalizácie dieťaťa o 17,15 hod. poučilo - a koho, keď matka dieťaťa bola prepustená o 12,31 hod. - o nariadenom liečebnom režime, o zdravotnom stave dieťaťa, a komu poskytli informácie, ktoré sú podmienkou poskytnutia informovaného súhlasu zo strany zákonného zástupcu dieťaťa alebo zo strany pacienta všeobecne. Odvolatelia nesúhlasili ani z vyvedenia výšky žalovanej sumy z notoriety, ktorá predpokladá správnosť výkazníctva zdravotnej poisťovne. V individuálne prejednávanom prípade podrobná evidencia výkonov poskytnutých zdravotníckym zariadením pri liečbe maloletého J. absentuje. Nesprávny je podľa žalovaných aj skutkový záver prvoinštančného súdu o tom, že z listinných dôkazov predložených v konaní žalobcom vyplýva, že žalobca zaplatil svojmu zmluvnému zdravotníckemu zariadeniu náklady spojené s liečením svojho poistenca - maloletého J. R.. Ďalej žalovaní namietali aj odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, keď podľa ich názoru v ňom absentuje odôvodnenie, prečo súd nevykonal nimi navrhované dôkazy, vysporiadanie sa súdu s tvrdeniami sporových strán a riadne vysporiadanie sa s vykonanými dôkazmi. Napadnutý meritórny výrok súdu prvej inštancie je podľa názoru odvolateľov založený na tom, že sú zodpovední za úraz maloletého J., nimi popísaný ako „podchladenie ruky dieťaťa a vznik pľuzgierika na prste o priemere 4 milimetre“. Zároveň žalovaní dali do pozornosti odvolaciemu súdu najmä osobnostnú a emočnú rovinu prejednávaného sporu, ktorá prevažuje nad rovinou majetkovou. Uviedli, že prebiehajúci súdny proces dlhodobo negatívne zasahuje do rodinného života nielen žalovaných, ale aj maloletého J., keď žalovaní ako jeho rodičia úzkostlivo sledujú správanie syna, zamedzujú mu činnosti, ktoré sú pre jeho vrstovníkov bežné (bicyklovanie, lyžovanie, preliezačky...), a to všetko len v dôsledku obavy z výskytu ďalšieho úrazu maloletého, ktorý by potreboval zdravotnú starostlivosť vo väčšom rozsahu, na úhradu ktorej nebudú mať finančné prostriedky. Okrem toho žalovaní uviedli, že napadnutý rozsudok, ako aj celé toto súdne konanie zasahuje do ich práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, ktorý je chránený čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Vo svojom jadre je totiž nielen rozhodnutím o finančnom plnení, ale predovšetkým posúdením správania rodičov a toho, ako vykonávajú svoju rodičovskú starostlivosť. V závere opravného prostriedku žalovaní vzniesli námietku premlčania voči nároku uplatnenému žalobou.

10. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

11. Uviedol, že s jeho obsahom sa v celom jeho rozsahu stotožňuje. Tvrdenie žalovaných, že žalobca v danom prípade nedisponuje rozhodnutím iného orgánu o zavinenom protiprávnom konaní žalovaných, neobstojí. Žalobca akcentoval, že svoj nárok v tomto spore uplatňuje na základe naplnenia skutkovej podstaty hmotnoprávnych ustanovení Občianskeho zákonníka, Zákona o rodine a regresného práva žalobcu ako zdravotnej poisťovne, ktoré je hmotnoprávnym nárokom vyplývajúcim z osobitných právnych predpisov. Vydanie rozhodnutia iného orgánu, ktorý by hodnotil konanie žalovaných

ako protiprávne, nie je obligatórne. Právo na úhradu nákladov žalobcu je tiež potvrdené záznamom o zhodnotení zdravotného stavu maloletého vyhotovené posádkou „RZP“ dňa 29.09.2012. Žalobca poukázal aj na zdravotnú dokumentáciu maloletého, a tiež na oznámenie o výsledku prešetrenia podania Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou pobočka Martin, č.k. 34855/2015/502 PO 159/2015 88731/2015/502 zo dňa 23.04.2016, ktorý predmetný prípad prešetroval a to na základe podnetu žalovaných - rodičov poškodeného dieťaťa a potvrdil dôvodnosť hospitalizácie maloletého J. v súvislosti s jeho zranením dňa 29.09.2012. V rozpore s odbornými medicínskymi závermi vyznieva tvrdenie žalovaných, že dieťaťu sa nič nestalo a hospitalizácia nebola potrebná. V danej súvislosti žalobca poukázal na povinnosť poskytovateľa zdravotnej starostlivosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť osobe, ak si to jej zdravotný stav vyžaduje. Za maloletého rozhodli jeho zákonní zástupcovia, ktorí so zdravotnou starostlivosťou súhlasili. Žalobca sa vyjadril aj ku skutkovým zisteniam týkajúcim sa zanedbania prevenčnej povinnosti náležitého dohľadu rodičov nad maloletým J., primárne z dôvodu ignorovania podmienok, za ktorých sa ich maloletý syn hral na dvore. K odbornému vyjadreniu predloženému žalovanými mal žalobca viacero vecných, ako aj procesných námietok - napr. nevedomosť osoby, ktorá vyjadrenie vypracovala, o zložení, narábaní či meniacom sa stave brúsnych kotúčov, nedostatočná kvalifikácia osoby, ktorá ho vyhotovila (nejedná sa totiž o detského klinického psychológa), či absencia kompletného dátumu vypracovania predloženého odborného vyjadrenia. Argumentáciu žalovaných voči rozsahu poskytnutej zdravotnej starostlivosti, jej výške a úhrady žalobca označil za opakované účelové a bezdôvodné spochybňovanie jeho nároky protistranou. Poskytovateľ má právo vykazovať a fakturovať poskytnutú zdravotnú starostlivosť hromadne, za všetkých poistencov, ktorým poskytol zdravotnú starostlivosť v zúčtovacom období. Výška úhrady ústavnej zdravotnej starostlivosti vyplýva aj zo samotnej Zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, Príloha č. 1, bod B. Žalobca sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaných o tom, že hospitalizácia maloletého trvala menej ako 24 hodín uviedol, že žalovaní vychádzajú z prepúšťacej správy inej osoby, než je maloletý J., ktorý bol v starostlivosti zdravotníckeho zariadenia. Skoršie prepustenie maloletého nebolo preukázané ani výpoveďou svedkyne (starej matky dieťaťa). Práve naopak, Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vo svojej správe potvrdil, že 24-hodinová zdravotná starostlivosť bola v danom prípade potrebná, bola správne indikovaná, bola poskytnutá správne a v súlade so zákonom. Záverom vyjadrenia žalobca uviedol, že svoj nárok si na súde uplatnil včas a námietka premlčania vznesená žalovanými je preto irelevantná.

11. Dňa 05.08.2019 bolo odvolaciemu súdu doručené doplnenie vyjadrenia žalobcu, v rámci ktorého namietal akúkoľvek diskrimináciu a nerovnosť postavenia sporových strán. Vyjadril aj pochybnosti o tom, ako malo prispieť k objasneniu veci predloženie nejakých štatistických údajov o počte obdobných prípadov v konkrétnom období uplatnených podľa územia pôsobnosti jednej organizačnej zložky žalobou. Opakovane sa vyjadril aj k otázke trvania hospitalizácie maloletého, otázke oprávnenosti, presnosti a objektívnosti vykázananej zdravotnej starostlivosti a svoje vyjadrenie k odvolaniu žalovaných doplnil o tvrdenia súvisiace so žalovanými vznesenou námietkou premlčania. V prejednávanej veci bola prevažná časť zdravotnej starostlivosti uhradená dňa 14.11.2012 a premlčacia doba začala plynúť 12.12.2012. Zdravotná starostlivosť vo výške 9,25 Eur bola uhradená dňa 19.12.2012 a premlčacia lehota začala plynúť dňa 20.12.2012, pričom žalobu na súde podľa žalobca dňa 11.10.2015, t.j. v rámci premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

12. Žalovaným bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaných spolu s jeho doplnením doručené prostredníctvom ich právneho zástupcu dňa 24.08.2019. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu neboli stranami sporu produkované.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

14. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaných v rade 1/ a 2/ formulovanú v ich opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalovaných za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

16. Odvolatelia vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovými tvrdeniam len zopakovali svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnili so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Zároveň odvolatelia prezentovali svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal v danom prípade dospieť prvoinštančný súd.

17. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalovaných k spôsobu vyhodnotenia dokazovania, či nevykonaniu dôkazov okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu vyhovel, pričom so svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. Zároveň tiež uviedol, prečo považoval vykonanie ďalších dôkazov za nadbytočné. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie veľmi podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Ako už bolo uvedené vyššie, právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „....odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

18. Námietky žalovaných obsiahnuté v ich opravnom prostriedku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

19. Vo vzťahu k námietke žalovaných smerujúcej k odklonu súdu prvej inštancie od ustálenej judikatúry, nereflektujúcej na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 3Cdo 313/2013 odvolací súd uvádza, že obidve sporové strany v rámci prebiehajúceho súdneho konania poukazovali na viacero rozhodnutí všeobecných súdov SR, pričom z ustanovenia § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyše pri rozhodovaní sporu je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci, časové hľadisko relevantných skutočností, pri rešpektovaní správne aplikovanej právnej úpravy, platnej v čase vzniku práv a povinností subjektov vystupujúcich v konaní, ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Žiada sa dodať, že vo veci sp. zn. 3Cdo 313/2013 dovolací súd riešil skutkovo odlišný prípad, ktorý je neporovnateľný s individuálnymi okolnosťami prípadu v tejto sporovej veci. Pri úvahe o tom, či osoby dohľadom povinné nezanedbali náležitý dohľad, je totiž nutné vziať ohľad aj na niektoré okolnosti týkajúce sa osoby podliehajúcej dohľadu, napr. vek, povahové vlastnosti a celkové správanie maloletého dieťaťa a pod.

20. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalovaných, ktorí namietali postup okresného súdu v súvislosti ich časťou podania zo dňa 13.11.2018, v ktorej vzniesli námietku diskriminačného postupu žalobcu voči žalovaným. Právna zástupkyňa žalovaných na pojednávaní konanom dňa 08.11.2018 a ďalšou špecifikáciou v podaní zo dňa 13.11.2018 žiadala, aby bola žalobcovi uložená povinnosť predložiť v konaní údaje týkajúce sa počtu hlásení o úraze a počtu následne uplatnených regresných nárokov vzťahujúcich sa na obdobie roku 2012 (alternatívne 2017), s poukazom na ustanovenia zákona č. 576/2004 Z.z. a zákon č. 365/2004 Z.z.. Výzvou zo dňa 15.11.2018 bol žalobca konajúcim súdom vyzvaný na zaslanie odpovede na otázky formulované žalovanými. Na túto výzvu žalobca reagoval podaním zo dňa 12.12.2018 tak, že evidenciu o žiadaných údajoch nevedie. Zároveň uviedol, že aj v prípade, ak by takúto evidenciu vykonával, jej poskytnutie by nijakým spôsobom nesúviselo so súdenou vecou. Uvedené podanie žalobcu bolo súdom dňa 27.12.2018 zaslané žalovaným prostredníctvom ich právnej zástupkyne, s tým, že žalovaní ďalej v konaní na odpoveď žalobcu na nimi formulované otázky formulované otázky v súvislosti so zákonom č. 576/2004 Z.z. a zákon č. 365/2004 Z.z. procesne nereagovali. Podľa názoru odvolacieho súdu sa však jednalo o zisťovanie irelevantné pre ďalší postup v súdnej veci, ktorú skutočnosť pri svojom procesnom postupe reflektoval aj konajúci súd prvej inštancie. Len na doplnenie krajský súd v tejto súvislosti uvádza, že konanie žalobcu, ktorý si uplatnil právo vyplývajúce z platnej právnej úpravy voči žalovaným po neúspešnom mimosúdnom pokuse o zaplatenie žalovanej istiny na všeobecnom súde, s prihliadnutím na zistený skutkový stav, nenesie znaky diskriminačného konania, či už formou priamej alebo nepriamej diskriminácie či neoprávneného postihu. Zároveň žalovaní opomínajú fakt, že v danom prípade sa nejedná o antidiskriminačný spor v zmysle ust. § 307 až § 315 CSP, a preto ich obrana v tomto smere je vyslovené účelová, s cieľom vyhnúť sa plneniu uplatnenému žalobou.

21. Otázka listiny žalobcu upravujúcej postup poisťovne pri nedôvodnom výjazde rýchlej zdravotnej pomoci, ktorej predloženia sa žalovaní v konaní dožadovali, bola z procesného hľadiska vyriešená na pojednávaní konanom dňa 08.11.2018. Právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca takto špecifickou listinou nedisponuje, s tým, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti na konci mesiaca predloží súhrn úkonov, ktoré sú posudzované zdravotnou poisťovňou. Procesne správne a vhodne zvoleným postupom okresný súd reagoval aj na požiadavku žalovaných na vykonanie výsluchu štatutárneho zástupcu Univerzitnej nemocnice Martin z dôvodu ozrejmenej skutočnosti, či poskytovateľ zdravotnej starostlivosti vykonal oznámenie smerom k orgánom činným v trestnom konaní o zanedbaní starostlivosti o dieťa zo strany rodičov. Výzvou zo dňa 15.11.2018 bola Univerzitná nemocnica Martin súdom prvej inštancie písomne vyzvaná na ozrejmenej žalovanými dopytovanej skutočnosti. Z odpovede dopytovaného subjektu zo dňa 03.12.2018 vyplynulo, že takýto návrh zo strany nemocnice nebol podaný. S poukazom na obsah skutočností, ktoré mali byť podľa návrhu žalovaných na vykonanie dôkazu zistené, výsluch štatutárneho zástupcu Univerzitnej nemocnice Martin prvoinštančný súd vhodne zvoleným spôsobom, s prihliadnutím na zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania, nahradil výzvou na splnenie informačnej povinnosti subjektu v zmysle § 190 CSP. Na základe takéhoto postupu nemohlo preto dôjsť zo strany konajúceho súdu k zásahu do procesných práv žalovanej sporovej strany.

22. Za nesprávne považuje odvolací súd aj argumenty žalovaných o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu, týkajúce sa úhrady sumy zodpovedajúcej žalovanej čiastke poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti. Žalobca v priebehu konania predložil súdu do spisu viacero listín, s ktorými boli strany sporu zákonným spôsobom v rámci dokazovania oboznámené. Z týchto dôkazov mal okresný súd pri svojom rozhodovaní objektívne preukázanú skutočnosť o úhrade žalovanej sumy poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti zo strany žalobcu. V súvislosti so špecifickým postavením subjektu poisťovateľa maloletého (žalobca) a poskytovateľa zdravotnej starostlivosti (Univerzitná nemocnica Martin) a s prihliadnutím na zmluvné dojednanie týchto označených subjektov o úhrade za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, je podľa názoru krajského súdu logickým a systémovým riešením nastavenie prevodu úhrad v pravidelných, zmluvne dohodnutých intervaloch, ktoré sú hromadné. Pre skutkový záver o vykonaní úhrady žalobcu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť maloletého J. Univerzitnej nemocnici Martin sú podstatné zistenia konajúceho súdu o vyčíslení nákladov revíznym lekárom (č.l. 10 súdneho spisu), fakturácii Univerzitnej nemocnice Martin voči žalobcovi na úhradu poskytnutej zdravotnej starostlivosti za mesiac september 2012 v celkovej výške 3.207.977,82 Eur (Faktúra č. 43271201 spolu s opravným dokladom k faktúre č. 43271201 na č.l. 225 súdneho spisu), o hromadnej úhrade sumy 3.207.977,82 Eur Univerzitnej nemocnici Martin dňa 13.11.2012 zo strany žalobcu (Výpis Štátnej pokladnice číslo 213 zo dňa 13.11.2012 na č.l. 39 súdneho spisu) v spojení s ďalšími predloženými listinnými dôkazmi (napr. Likvidačný list faktúry č. 43271201), ktoré

bez akýchkoľvek racionálnych pochybností túto úhradu preukazujú, tak ako to prezentoval okresný súd v odseku 9. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Námieta žalovaných týkajúca sa absencie obsahového vymedzenia uvedených zistení v napadnutom rozhodnutí preto neobstojí. Okresný súd totiž v odôvodnení svojho rozhodnutia jasným spôsobom vysvetlil, ako k záveru o faktickej úhrade dospel.

23. Odvolací súd už vo svojom uznesení sp. zn. 6Co/204/2017 zo dňa 25.10.2017 uviedol, že zdravotná poisťovňa uhrádza z verejného zdravotného poistenia zdravotnú starostlivosť svojim poistencom v rozsahu vymedzenom zákonom č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v platnom znení. Je notoricky známou skutočnosť, že zdravotná poisťovňa si vo vzťahu ku každému svojmu poistencovi vedie podrobnú evidenciu výkonov poskytnutých zdravotníckymi zariadeniami pri jeho liečbe, ktoré prepláca svojim zmluvným partnerom. Vo svojich registroch zdravotná poisťovňa teda eviduje podrobný výpis z účtu každého svojho poistenca. Dôvodnosť vyúčtovania jednotlivých výkonov zdravotnej starostlivosti preskúmava zdravotná poisťovňa prostredníctvom revízneho lekára. Napokon aj vybavenie sťažnosti žalovanej v rade 1/ Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Martin zo dňa 23.04.2015 preukázalo, že zdravotná starostlivosť poskytnutá J. R. zmluvným zdravotníckym zariadením žalobcu v období od 29.09.2012 do 30.09.2012 nepochybne v celom rozsahu súvisí s poškodením zdravia, ku ktorému došlo v súvislosti so zanedbaním náležitého dohľadu rodičmi dňa 29.09.2012, teda zavineným protiprávnym konaním rodičov maloletého dieťaťa (žalovaných). Výška vynaložených nákladov na jeho liečbu pozostáva zo spoločných vyšetrovacích a liečebných zložiek v sume 24,10 Eur, lekárskej služby prvej pomoci 8,82 Eur a ústavnej (lôžkovej) starostlivosti v sume 752,00 Eur, čo celkom činí čiastku 784,92 Eur. Žalobca nimi preukazoval výšku ním vynaloženej sumy poskytnutej jeho zmluvnému zdravotníckemu zariadeniu - Martinskej fakultnej nemocnici Martin pri liečbe jeho poistenca mal. J. R., čo správne konšatoval aj okresný súd v napadnutom rozhodnutí.

24. Ako dôvodnú nemožno posúdiť odvoláciu námieta žalovaných vo vzťahu k zisťovaniu ohľadom odporúčenia posádky rýchlej zdravotnej pomoci, aby bolo dieťa hospitalizované aspoň na pozorovanie, inak môže byť rodičom účtovaný poplatok za neúčelný výjazd, ako aj hmotnosti maloletého ako jednej z príčin hospitalizácie. Predmetnými tvrdeniami žalovaných sa okresný súd zaoberal, pričom pri svojom rozhodovaní mal k dispozícii výpovede žalovaných, starej matky maloletého, výpoveď členky výjazdovej rýchlej pomoci, ako aj výjazdový záznam zo dňa 29.09.2012, a na ich základe dospel k záveru, že vyššie uvedené tvrdenia žalovaných neboli v konaní preukázané.

25. Na rozdiel od tvrdení žalovaných o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi úrazom maloletého, porušením povinnosti žalovaných a nutnosťou hospitalizácie maloletého, okresný súd svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, pri aplikácii právnych predpisov uvedených v napadnutom rozhodnutí, a zároveň v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/204/2017 zo dňa 25.10.2017, ktorého právnym názorom bol prvoinštančný súd pri svojom „novom“ rozhodovaní viazaný v zmysle § 391 ods. 2 CSP).

26. Ako už odvolací súd uviedol vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí, podľa ust. § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z. o rozsahu zdravotnej starostlivosti uhrádzanej na základe verejného zdravotného poistenia a o úhradách za služby súvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti v platnom znení (ďalej aj zákon č. 577/2004 Z. z.) má zdravotná poisťovňa právo uplatniť voči tretej osobe nárok na úhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca došlo jej zavineným protiprávnym konaním.

27. Uvedené zákonné ustanovenie upravuje osobitný regresný nárok zdravotnej poisťovne na náhradu nákladov vynaložených zdravotnou poisťovňou na zdravotnú starostlivosť, ak k úrazu alebo inému poškodeniu zdravia u poistenca zdravotnej poisťovne došlo v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretej osoby. V danom prípade sa nejedná o nárok na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka, ale o nárok na náhradu vynaložených nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť zdravotnej poisťovne (žalobcu), ktorú upravuje špeciálny predpis.

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že regresný nárok, ktorým je v danom prípade právo poisťovne uplatniť si voči tretej osobe nárok na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť (za predpokladu, že došlo k zavinenému protiprávnemu konaniu tretej osoby), je hmotnoprávnym nárokom poisťovne voči tretej osobe vyplývajúci z osobitných právnych predpisov.

29. Povinnosť zdravotnej poisťovne zaplatiť svojmu zmluvnému zdravotníckemu zariadeniu náklady starostlivosti poskytnutej jej poistencovi, je plnenie jej zákonnej povinnosti, ktorá existuje bez ohľadu na

to, z akého dôvodu bola zdravotná starostlivosť jej poistencovi poskytnutá, či išlo o liečenie následkov úrazu, či iného poškodenia zdravia spôsobeného zavineným protiprávnym konaním tretej osoby alebo následkom inej udalosti. Na náhradu nákladov na zdravotnú starostlivosť, ktoré boli sice vynaložené zdravotnou poisťovňou na starostlivosť o jej poistenca, avšak neboli zapríčinené konaním tretej osoby v zmysle § 42 ods. 4 písm. a) zákona č. 577/2004 Z. z. zdravotná poisťovňa nárok nemá, lebo s takouto skutočnosťou zákon jej nárok voči tretím osobám nespája. Na jej regresnú náhradu je potom rozhodujúce, či zdravotná poisťovňa vynaložila náklady na poskytnutú zdravotnú starostlivosť a či vynaložené náklady na liečenie jej poistenca boli v príčinnej súvislosti so zavineným protiprávnym konaním tretej osoby.

30. Z listinných dôkazov predložených žalobcom do spisu vyplýva, že žalobca zaplatil svojmu zmluvnému zdravotníckemu zariadeniu náklady spojené s liečením jeho poistenca J. R., nar. XX.XX.XXXX, pričom zdravotná starostlivosť bola jeho poistencovi uvedeným zdravotníckym zariadením poskytovaná práve v dôsledku úrazu 15-mesačného dieťaťa spôsobeného zavineným protiprávnym konaním. Tak, ako správne uvádzal žalobca v priebehu prvoinštančného i odvolacieho konania, súčasťou rodičovských práv a povinností upravených v § 28 ods. 1 písm. a) č 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej aj „Zákon o rodine“) sú (okrem iných) sústavná a dôsledná starostlivosť o výchovu, zdravie, výživu a všestranný vývoj maloletého dieťaťa. Rodičovské práva a povinnosti sú budované na zásadne rovnoprávnom postavení otca aj matky pri ich výchove. Rodičovské práva a povinnosti upravené v prvej a druhej časti Zákona o rodine majú rodičia len vo vzťahu k svojmu maloletému dieťaťu, čo je odôvodnené nutnosťou osobitnej ochrany tejto skupiny účastníkov rodinnoprávných vzťahov. Maloletému dieťaťu zákon poskytuje špeciálnu ochranu, a to tak v rodine súkromného, ako aj verejného práva.

Až dospievaním sa z dieťaťa postupne stáva subjekt schopný samostatne o sebe rozhodovať, spravovať svoje veci, rastie miera jeho primeranej spôsobilosti na právne úkony. Preto je nevyhnutné zabezpečiť mu vo všetkých uvedených oblastiach pomoc až do nadobudnutia plnoletosti. Túto úlohu plnia bežne rodičia v rámci komplexu rodičovských práv a povinností. Práva a povinnosti rodiča vo vzťahu k výchove maloletého dieťaťa sú bližšie špecifikované v ust. § 30 Zákona o rodine. Výchovu pritom treba vykladať v najširšom slova zmysle ako starostlivosť o komplexný rozvoj dieťaťa - duševný, telesný, mravný, citový, zdravotný aj rozumový. Táto starostlivosť má byť sústavná a dôsledná.

31. „Náležitým dohľadom“, (tak ako to vyplýva z judikatúry k ust. § 422 ods. 2 Občianskeho zákonníka), nemožno rozumieť taký dohľad, ktorý by bol za normálnych okolností osobami dohľadom povinnými vykonávaný stále, nepretržite a bezprostredne („na každom kroku“), pretože v takom prípade by bolo zákonom predpokladané ospravedlnenie zodpovednosti týchto osôb prakticky vylúčené. Pri úvahe o tom, či osoby dohľadom povinné nezanedbali náležitý dohľad, je nutné vziať ohľad aj na niektoré okolnosti týkajúce sa osoby podliehajúcej dohľadu, napr. vek, povahové vlastnosti a celkové správanie maloletého dieťaťa. Súd prvej inštancie pri svojom (v poradí druhom) rozhodovaní, prihliadol na ustálenú súdnu prax, pričom správne zohľadnil práve vek, povahové vlastnosti a celkové správanie maloletého dieťaťa v čase úrazu. Tak ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, maloletý J. mal v čase úrazu 15 mesiacov. Je notoricky známou skutočnosťou, že najväčšou hrozbou pre dieťa v tomto období sú úrazy.

Je preto prvoradou povinnosťou rodičov im prechádzať. Medzi najčastejšie úrazy v tomto období veku dieťaťa patria popáleniny, obareniny, pády z výšky, požitie liekov, chemikálií, poranenia spôsobené pri hre so starším súrodencom, či domácim zvieratám. Medzi základné pravidlá bezpečnosti v súdenom prípade preto patrilo, aby boli na dvore zabezpečené diery (otvory), ktoré vznikli po odpílení plotu, či už ich prekrytím alebo zasypaním a pod. Stačí totiž len chvíľa nepozornosti a dieťa dokáže prejsť veľmi rýchlo aj dlhšie vzdialenosti. V tomto veku nemôže dieťa byť nechané bez dozoru ani na chvíľu. Ako však vyplýva z obsahu spisového materiálu, v súdnej veci rodičia túto starostlivosť jednoznačne zanedbali. Je potrebné dať za pravdu žalobcovi, že kamene, železná rúra a kotúč od flexibrúsky nepatria ako hračky do rúk maloletého dieťaťa v tomto veku. Ak v dôsledku takto zanedbaného dohľadu rodičov, (ktoré je aj výsledkom porušenia všeobecnej prevenčnej povinnosti upravenej v ust. § 415 Občianskeho zákonníka), došlo k úrazu maloletého dieťaťa, ktoré navyiac od narodenia slabšie prospieva, je nepochybné, že v danom prípade príčinou úrazu maloletého J. bolo nebezpečné prostredie a nevhodné správanie sa rodičov, ktorí opomenuli vykonávať nad svojím synom účinný dozor a vytvárať mu bezpečné prostredie na hru. Ak teda žalovaní túto svoju povinnosť zanedbali, svojím nedbanlivostným správaním, (t.j. ponechaním dieťaťa v nebezpečnom prostredí), vytvorili podmienky, ktoré mali následok poškodenia zdravia maloletého J., v dôsledku čoho nesú zodpovednosť za poškodenie jeho zdravia. Potrebe poskytnutia hospitalizácie napokon nasvedčuje aj záznam o zhodnotení zdravotného stavu osoby vyhotovenej RZP dňa 29.09.2012, ako aj obsah

zdravotnej dokumentácie maloletého J. z 29.09.2012 až 30.09.2012. Neobstojí preto obrana žalovaných tvrdiacich, že hospitalizácia maloletého J. nebola v danom prípade dôvodná.

32. Zároveň je nutné dodať, že protiprávne konanie je prejav vôle, ktorým subjekt porušuje príkazy alebo zákazy (právnou povinnosť) ustanovené právnou normou alebo vyplývajúce zo záväzku, a s ktorým sa spájajú právne následky (napr. uloženie trestu, náhrada škody, zánik práva, atď.). Môže spočívať v konaní alebo opomenutí. Na to, aby úkon mohol byť kvalifikovaný ako protiprávny, požaduje práva úprava porušenie právnej povinnosti, ktorá bola určitému subjektu uložená. Rozpor je daný tam, kde úkon priamo porušuje právny predpis alebo ho obchádza. Protiprávnym konaním nemusia byť vždy len verejnoprávne delikty, pri ktorých vzniká zodpovednostný vzťah medzi štátom a porušiteľom právnej povinnosti, delikventom, kde tento delikvent je povinný znášať právnou zodpovednosť za vlastné zavinené protiprávne konanie; t.j. trestné činy, priestupky disciplinárne delikty), ale aj súkromnoprávne (civilné) delikty, ktoré predstavujú protiprávne úkony najmä v oblasti občianskeho práva, obchodného práva, pracovného práva, či zmiešané delikty. Neobstojí preto obrana žalovaných, ktorí poukazujú na to, že v súvislosti s úrazom ich maloletého syna dňa 29.09.2012 neboli preverovaní orgánmi činnými v trestnom konaní.

33. Vo vzťahu k otázke porušenia zákonom stanovených povinností žalovaných v postavení rodičov maloletého (vykonávanie náležitého dohľadu nad maloletým) odvolací súd ďalej v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne právne závery okresného súdu (bližšie odsek 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Nutnosť, rozsah i dĺžka hospitalizácie maloletého J. bola hodnoverným spôsobom preukázaná viacerými listinami v rámci vykonaného dokazovania v konaní pred prvoinštančným súdom. Skutkové závery zistené okresným súdom zo záveru šetrenia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 23.04.2015, na ktoré poukazujú žalovaní vo svojom opravnom prostriedku, boli konajúcim súdom vyhodnotenú správne, vo vzájomnej súvislosti s inými vykonanými dôkazmi. Odvolacia argumentácia žalovaných smerujúca k absencii dôkaznej hodnoty k podanej žalobe, pokiaľ z tejto listiny nemožno vyvodiť protiprávnosť konania žalovaných, nie je správna. Z popísaného dôkazu jednoznačne vyplýva, že zdravotná starostlivosť bola maloletému J., t.j. synovi žalovaných, poskytnutá dôvodne a správne, pričom otázka poskytnutej zdravotnej starostlivosti formou hospitalizácie maloletého, a jej následná náhrada je predmetom prebiehajúceho súdneho sporu.

34. Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom žalovaných o vyvedení nesprávnych skutkových záverov okresným súdom z predloženého odborného vyjadrenia PhDr. F. R. zo dňa 10.01.2019 po vykonanom dokazovaní (vykonanie listiny a výsluch subjektu). Okresný súd v odseku 8. a nadväzne aj v odseku 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že primárnym dôvodom vzniku úrazu maloletého bolo prostredie, v ktorom sa maloletý pohyboval pri manipulácii s rôznymi predmetmi, ku funkcii ktorých sa PhDr. R. v rámci odborného vyjadrenia vyjadrovala. Obsahom jej odborného vyjadrenia však nie je hodnotenie skutočnosti, pri ktorej k úrazu maloletého došlo, t.j. dozor rodičov či iných zodpovedných osôb, vek maloletého, manipulácia maloletého s predmetmi, ktoré nemožno definovať ako hračky, prostredie, v ktorom maloletý s danými predmetmi manipuloval a následok tejto manipulácie na zdravie maloletého, v celej jej komplexnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu predmetné vyjadrenie relevantným spôsobom neprekonalo názor odvolacieho súdu o nevhodnosti manipulácie maloletého dieťaťa vo veku 15 mesiacov s kameňmi, železnou rúrou a brúsny kotúčom z flexibrúsky („flexy“) v priestranstve, na ktorom sa nachádzajú odrezané rúry po odstránení plotových stĺpov, na ktorom závere odvolací súd naďalej zotrúva. Možno sa stotožniť s tvrdením žalovaných, že uviaznutie ruky maloletého J. vo veku 15 mesiacov v rúre bolo do veľkej miery vecou náhody, keď maloletý nevedel na vzniknutú situáciu vhodným spôsobom reagovať. Riadnym dohľadom nad dieťaťom a predvídaním možnosti vzniku takejto situácie formou úpravy terénu nevhodného na hru dieťaťa (napr. zasypaním, alebo prekrytím dier, vzniknutých pod odpílení plotových stĺpikov) však rodičia mohli vzniku takéhoto úrazu predísť, čím by si splnili i všeobecnú prevenčnú povinnosť ustanovenú zákonom (§ 415 Občianskeho zákonníka).

35. Ako nedôvodnú posúdil krajský súd i argumentáciu žalovaných týkajúcu sa emočnej a osobnostnej roviny prebiehajúceho sporu, prevažujúcimi nad rovinou majetkovou. Jedná sa o subjektívne tvrdenia odvolateľov, prvýkrát produkované až v tomto štádiu konania, ktoré relevantným spôsobom nereagujú na skutkové či právne závery okresného súdu. V tejto súvislosti je potrebné dať do pozornosti, že v tomto konaní boli po vykonanom dokazovaní zistené všetky zákonné predpoklady na priznanie žalobcom uplatneného nároku na plnenie voči žalovaným, na základe čoho okresný súd vo vedenom súdnom spore vecne správne rozhodol. Celá odvolacia argumentácia žalovaných obsiahnutá v bode IV. podaného opravného prostriedku sa tak odvolaciemu súdu javí ako účelová, bez akejkoľvek

argumentačnej hodnoty vo vzťahu k odvolaním napadnutému rozsudku prvoinštančného súdu. Odvolatelia totiž ignorujú fakt, že ako rodičia maloletého J. sú spoločne zodpovední za porušenie povinností, ktoré im zákon ukladá, t.j., že musia niesť zodpovednosť za zanedbanie náležitého dohľadu nad svojím v tom čase 15-mesačným dieťaťom i za porušenie všeobecnej prevenčnej povinnosti v zmysle ktorej, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, majetku, na prírode a životnom prostredí. Ochrana života a zdravia maloletého dieťaťa musí byť každého rodiča najvyššou prioritou. Žalovaní však napriek tomu neeliminovali možnosť poškodenia zdravia svojho syna J., ku ktorému došlo dňa 29.09.2012, vyššie popísaným spôsobom. Za skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním preto nemôže obstať ich argumentácia o narušení ich súkromia zásahom verejnej moci.

36. Žalovaní v rámci svojho odvolania vzniesli hmotnoprávnu námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku, ktorú odvolací súd ako novotu v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP a contrario nemohol pripustiť ako prípustný prostriedok procesnej obrany.

37. Pre odvolanie podľa Civilného sporového poriadku je typický systém neúplnej apelácie, ktorý vylučuje možnosť efektívneho uplatnenia nových skutočností a dôkazov v odvolacom konaní. Výnimkou pre odvolateľa je použitie nových prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v odvolaní, a to za splnenia taxatívne vymedzených podmienok v zmysle § 366 CSP. Z ustanovenia § 366 CSP totiž vyplýva, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a/ sa týkajú procesných podmienok, b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 CSP najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu (§ 373 ods. 4 CSP). Pokiaľ teda odvolatelia vo svojom odvolaní predložili úplne nový prostriedok procesnej obrany, ktorým chceli v konečnom dôsledku docieľiť rozhodnutie súdu o zamietnutí podanej žaloby, na tento už odvolací súd neprihliadal. Jednalo sa totiž o prostriedok procesnej obrany, ktorý mohli žalovaní nepochybne predložiť už v štádiu prvoinštančného konania. Keďže uvedený prostriedok procesnej obrany využili až v rámci odvolacieho konania, odvolací súd ho z procesného hľadiska nemohol akceptovať, nakoľko v danom prípade nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 366 CSP.

38. Vo vzťahu k námietke žalovaných o nevykonaní nimi navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie, odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Je však zrejmé, že za vyššie popísaného skutkového stavu by bolo vykonávanie akýchkoľvek ďalších dôkazov v prejednávanej veci nadbytočné.

39. Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalovaných vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej, t.j. vo výroku I. ako vecne správny p o t v r d i l .

40. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok napadnutého rozsudku o trovách prvoinštančného konania v spojení s dopĺňacím rozsudkom (výrok II.), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a v ňom aplikovaným zákonným ustanoveniam.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej procesnej strane tohto štádia konania priznal proti žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O výške

náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

42. Podľa § 224 CSP súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní, počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

43. Zároveň odvolací súd konštatuje, že sídlo žalobcu uvedené v záhlaví napadnutého rozhodnutia: Mamateyova 17, Bratislava, IČO: 35 937 874, nie je správne, keďže žalobca má s účinnosťou od 01.04.2016 v obchodnom registri zapísanú zmenu sídla a jeho označenie správne znie: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874. Odstránenie tejto zrejmej nesprávnosti preto odvolací súd v súlade s článkom 4 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku s použitím § 224 CSP nariadil konajúcemu súdu odstrániť vydaním opravného uznesenia.

44. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).